(గత సంచిక తరువాయి)

"అభీ ఆవో ఆవో! చాలా రోజులైంది నిన్ను చూసి. మొన్న వచ్చి వెళ్ళావుట. నేను యింట్లోలేనప్పుడు" అంటూ ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించింది గుర్ప్రీత్.

"అభీ" అన్న పేరు వినగానే, గబగబా లివింగ్ రూంలోకి వచ్చింది శకుంతలాదేవి. అభినవ్, హరిప్రసాద్‌తో గొడవపడి యింట్లో నుంచి వెళ్ళిపోయినప్పటి నుంచి శకుంతలాదేవి అక్కడే వుంది. పరిస్థితులు చక్కబడేదాకా కదలకూడదని నిర్ణయించుకుంది కూడా.

"మామాజీ గుస్సా తగ్గిపోయిందిలే. ఎన్ని రోజులని కోపంగా వుంటారు? అభిక్ ఛోటా బచ్చాహై ఏదో ఫ్రస్టేషన్‌లో మాట్లాడవు. అంతేకదా! ఆజ్‌కల్ సబ్ కుఛ్ చలతాహై. అసలు మీడియా వల్లే విషయం అంత పెద్దది అయ్యింది. జో హోగయా.. సో హోగయా." గుర్ప్రీత్ అంది.

మళ్ళీ గుర్రాన్ని తెచ్చి గాటన కట్టేసుకోవడానికి మాట్లాడుతున్న మాటలు అని అభీ సులభంగానే గ్రహించాడు. సమస్యకి శాశ్వత పరిష్కారం దొరికేవరకు తిరిగి ఆ వలయంలో పడే ఉద్దేశ్యం లేదతనికి.

"అమ్మా నువ్వు బెజవాడ ఎప్పుడు వెళుతున్నావు?" తల్లిని అడిగాడు. శకుంతలాదేవిని మాట్లాడనీయకుండా, గుర్ప్రీత్ అడ్డుపడింది.

"అరె.. జల్దీ ఏముంది? మీ మామాజీ గుస్సా తగ్గిపోయింది. నువ్వు ఒక్కసారి మాట్లాడితే అంతా ఓ.కే అయిపోతుంది. తిరిగి నువ్వు ఈ యింటికి వచ్చాకే అమ్మ వెళతారు" చెప్పింది.

అభినవ్ సంభాషణని పొడిగించకుండా మౌనంగా వుండిపోయాడు. శకుంతలాదేవి కొడుకు ఎలా వున్నాడో, ఏం తింటున్నాడో అని కుశలప్రశ్నలు వేయాలనుకున్నా, గుర్ప్రీత్ అక్కడ వుండడంవల్ల మౌనంగా వుందని గ్రహించాడు అభి.

గుర్ప్రీత్, శకుంతల యిద్దరూ ఒక వయసువారే. గుర్ప్రీత్ సన్నగా చురుగ్గా, చలాకీగా వుంటుంది. ఆధునికమైన అలంకరణ, వస్త్రధారణతో ముప్పై అయిదేళ్ళ వ్యక్తిలా వుంటుంది.

చుట్టుపక్కల వారిని తన వాక్చాతుర్యంతో కట్టిపడేసి, లౌక్యంగా పరిస్థితులను తనకు అనుకూలంగా మార్చుకోగల నేర్పు ఆమె సొంతం. హరిప్రసాద్ చేసే ప్రతిపని వెనుక, ఆలోచన వెనుక ఆమె వుంటుంది.

శకుంతలాదేవి అందుకు పూర్తిగా భిన్నం. పెద్ద తరహా వస్త్రధారణ, నెరసిన జుట్టుతో మరింత వయసు మీద పడ్డట్టు కనిపిస్తుంది. విధి తీసిన దెబ్బ నుంచి కోలుకోలేకపోయినట్టుగా వ్యవహరిస్తూ వుంటుంది. సమర్థత, ఆత్మవిశ్వాసం లేకపోవడంతో అన్నీ అన్నగారి చేతిలో పెట్టి కూర్చుంది. అంత ఐశ్వర్యానికి అధికారిణి అయినా పరాధీనత, దీనత్వం. గుర్ప్రీత్‌లో ఉన్న ఆత్మవిశ్వాసం ఆమెలో కనిపించదు.

అంతలోనే సియానా కూడా వచ్చింది.

మోకాళ్ళదాకా వున్న నల్లని స్కర్ట్, దానిపైన సన్నని పూవుల డిజైన్ వున్న గ్రీన్‌కలర్ స్లీవ్‌లెస్ టాప్. వేసుకుని వుంది.

ఫ్యాషన్ విషయంలో ఎప్పుడూ అప్‌డేట్‌గా వుంటుందామె. "ఈ నాలుగురోజుల్లో ఒక్కసారన్నా ఆమె ఎలావున్నాడో చూడడానికి రాలేదు. కనీసం ఒక్క ఫోనన్నా చేయలేదన్న" విషయం గుర్తొచ్చి బాధగా అనిపించింది అభీకి.

హైహీల్సు టకటకలాడిస్తూ ఒకసారి అభీ వంక కోపంగా చూసి, సెల్‌లో మాట్లాడుతూ మేడమీదకి వెళ్ళిపోయింది.

అంతకు ముందే గుర్‌ప్రీత్, సియానీల కళ్ళు సైగలు చేసుకోవడం అభీ దృష్టిని దాటిపోలేదు.

గుడ్‌కాప్ బాడ్ కాప్ స్ట్రాటజీ.. తల్లి ప్రేమగా ఆదరిస్తున్నట్టు మాట్లాడితే, కూతురు బింకంగా బెట్టు చేసి లొంగదీసుకోవాలి. అందరికీ అణిగిమణిగి వుండేవాడు కావాలి. మొగుడు, అల్లుడు తమ శక్తిసామర్థ్యాలని బట్టి అవతలివాళ్ళని లొంగదీసుకోవాలని ప్రయత్నం. దానికోసం, అవతలివాళ్ళ బలహీనతలు, అవసరాలు ఆసరాగా చేసుకోవడం. ప్రేమ, అభిమానంలాంటివి కూడా యిటువంటివారికి టూల్స్‌గా ఉపయోగిస్తాయి.

సియానా నిర్లక్ష్యంలో "నన్ను కాదని వెళ్ళిపోయావుగా.." అనే అర్థం వుంది. ఈ విషయాలు అర్థం కాకముందు ఎంత అమాయకంగా సియానని ప్రేమించాడో ఒక్కసారి స్ఫురణకు రాగానే అభీ మనసు అదోలా అయిపోయింది.

"ఏంటలా ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నావు అభీ. రా మీ మామాజీతో మాట్లాడు" చనువుగా, అభినవ్ చెయ్యిపట్టుకుని హరిప్రసాద్ గదికి తీసుకువెళ్ళింది.

లోపల హరిప్రసాద్ లాప్‌టాప్‌లో ముఖ్యమైన వ్యవహారాలేవో చూసుకుంటున్నాడు.

"ఎలా వున్నారు మామయ్యా.." అభీ మామూలుగా మాట్లాడడానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాడు.

"మీరు మాట్లాడుకోండి. నేను చాయ్ పంపిస్తాను" అంటూ గుర్‌ప్రీత్ వెళ్ళింది.

హరిప్రసాద్ లాప్‌టాప్‌లో నుంచి తలపైకెత్తి అభినవ్ వంక చూశాడు.

"కొత్తగా స్టార్టప్ కంపెనీలకి ఫండింగ్ చేస్తున్నావట" సూటిగా అడిగాడు.

"అవును నెట్‌వర్క్స్‌లోకి వెళ్ళాలని వుంది"

"హూ!" తలపంకించి అభీవైపు సాలోచనగా చూశాడు.

"నీకు ఫండింగ్‌కీ, డబ్బు కావాలంటే, నా సాయం తీసుకోవచ్చు"

"ప్రస్తుతానికి అవసరంలేదు.. అవసరమయినప్పుడు తప్పకుండా మీ మాట గుర్తుంచుకుంటాను."

"నీ అయిడియా గురించి తర్వాత ఆలోచించాను. బానే వుంది. ఎలాగూ నువ్వు మొదలుపెట్టావుగా వర్కవుట్ అయ్యాక చూద్దాం. నీకు డబ్బు కావాలంటే నేనూ పెట్టుబడి పార్ట్‌నర్‌గా చేరతాను. ఈ ప్రపోజల్‌ని నీ మైండ్‌లో పెట్టుకో" క్లుప్తంగా, పొడిగా చెప్పాడు.

ఆయన చెప్పిన వాక్యాలన్నింటినీ కలిపి చూస్తే, అభినవ్‌కి విషయం అర్థమైంది. "ఇప్పుడు, ఆయన ఆలోచనా విధానాన్ని మార్చుకున్నాడు. కానీ, అది నమ్మకం ఏర్పడడం వల్లకాదు."

"అలాగే మామయ్యా"

ఇంతలో హరిప్రసాద్ సెల్‌ఫోన్ మోగింది.

ఒక నిముషం తేడాతో అభినవ్ సెల్ కూడా రింగయ్యింది.

ఇద్దరికీ అందిన సమాచారం కూడా ఒక్కటే. విషయం విన్న హరిప్రసాద్ డీలా పడిపోయాడు.

"మోహన్ అంకుల్‌కి స్ట్రోక్ వచ్చిందట. చేయి, కాలుతోపాటు మాట కూడా పడిపోయింది అని చెప్పారు" అభినవ్ విచారంగా అన్నాడు.

అప్పటికే, రెండుసార్లు కాలింగ్ బెల్ నొక్కింది రచిత. మరి, రెండు నిముషాలు ఎదురు చూసి వెనక్కి తిరగబోయేంతలో తలుపు తెరుచుకుంది.

నలభై, నలభై అయిదేళ్ళు వయసున్నావిడ తలుపు తీసింది.

తెల్ల చుడీదార్, దానిపైన ఎర్రదుప్పట్టా, యింటో వాడుకగా వేసుకునే బట్టల్లా వున్నాయి. రెండు చేతులకి లావుగా, కంకణాల్లాంటి గాజులు వేసుకుని వుంది. హెన్నాతో ఎర్రబారిన జుట్టు, తెల్లగా ఉన్నా మందంగా మొద్దుబారినట్టున్న చర్మం. రచిత ఆమెను సులభంగానే పోల్చుకుంది. మాలతి రామారావు ప్రస్తుత భార్య.. పిన్ని..

"మీరు..?" అడిగిందామె.

"నా పేరు రచిత"

చెప్పగానే ఆమె ముందుగా ఆశ్చర్యపోయింది.

"రామ్మా..రా సమయానికి ఆయన యింట్లో లేరు. నువ్వు వచ్చావని తెలిస్తే చాలా సంతోషించేవారు" అంటూ ఆదరంగా ఆహ్వానించింది.

ఆరేళ్ళపాప టేబుల్ పక్కగా నిలబడి, సోఫాలో కూర్చున్న కొత్తవ్యక్తిని గమనిస్తూ వుంది. బొమ్మలు గీసుకుంటూ ఉంది కాబోలు గౌనుకి, చేతులకీ అక్కడక్కడా స్కెచ్ పెన్ గీతలు ఉన్నాయి.

రెండు పిలకలు తెల్లటి బుగ్గలు చూడడానికి వాళ్ళమ్మలుగానే వుంది.

"తన్నూ.. ఇలారా! ఈమె నీ అక్కయ్య పేరు రచిత" రచిత పాపకోసం తెచ్చిన వస్తువులు చూపించింది. అయినా, దగ్గరికి రాకుండా దూరంగా నిలబడి రచితను చూస్తూ వుంది.

"కొత్త వాళ్ళని చూస్తే తొందరగా దగ్గరకు రాదు "మొహమాటంగా చెప్పింది మాలతి.

"అమ్మా.. ఆకలేస్తుంది.."

ధనాధనా అడుగులు వేసుకుంటూ రాకెట్‌లా వచ్చాడు పన్నెండేళ్ళ పిల్లవాడు. ఆటలాడి వస్తున్నాడులా వుంది. ఒంటి నిండా చెమటలు, చేతిలో క్రికెట్ బ్యాట్.

"సుధీర్ ..ఈవిడ మీ అక్కయ్య రచిత" మాలతి పరిచయం చేసింది. సుధీర్ ఒకసారి రచితకేసి పరీక్షగా చూసి "హలో" అని చెప్పి లోపలికి వెళ్ళాడు.

"అమ్మా! ఆకలేస్తుంది" ఇంకోసారి కేక వినిపించడంతో మాలతి లేచి లోపలికి వెళ్ళింది.

రచిత హాలంతా ఒకసారి కలియజూసింది. గోడలకి ఫ్రేమ్ చేసిన సీనరీలు, ఫోటోలు తగిలించివున్నాయి.

వాటిల్లో ఒక ఫోటో మీద రచిత దృష్టి నిలిచిపోయింది. అవి రామారావు, మాలతి, సుధీర్ తన్మయిలతో తీయించుకున్న ఫోటో, అందరి మొహాల్లో ఆనందం కొట్టవచ్చినట్టు కనిపిస్తూవుంది.

రామారావు కుటుంబం అది. యిప్పుడు హఠాత్తుగా ఈ జబ్బు రావడం వల్ల కుటుంబంలో కొత్త సభ్యురాలిగా రావడం ఎందుకో రచితకి నచ్చలేదు.

పది నిముషాల తర్వాత టీ కప్పులతో వచ్చింది మాలతి.

మొదట ఫార్మల్‌గా మొదలుపెట్టి, రచిత గురించి ఆరాలు అడిగింది. రామారావుకి కాన్సరు ఎలా బైటపడిందో, ట్రీట్‌మెంట్‌కి ఏ హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళాలనుకుంటున్నారో వరుసగా చెప్పుకొచ్చింది.

"నీకు అమ్మ లేకపోయినా, అమ్మమ్మ సాయంతో బాగానే పైకొచ్చావు. సాఫ్ట్‌వేర్ వాళ్ళకి వచ్చినట్టుగా జీతాలు యింకెవరికి వస్తున్నాయి? మా సుధీర్‌ని కూడా కంప్యూటర్స్ చదివిద్దామనే నా ఆశ. ఆశపడితే సరిపోతుందా? ఈ వైద్యానికి ఎంత ఖర్చవుతుందో అర్థం కాకుండా వుంది.

అన్నట్టు మీ కంపెనీలో తల్లిదండ్రులకి వైద్యానికి అయ్యే ఖర్చులన్నీ వాళ్ళే యిస్తారటగా? "

మాలతి ఉద్దేశ్యం రచితకి అర్థం అయ్యింది.

"దానికి ముందుగానే, తల్లిదండ్రుల పేర్లురాసి, సంతకాలు చేయించిన కాగితాలు యివ్వాలి. నేను గార్డియన్‌గా అమ్మమ్మ పేరు మాత్రమే రాశాను" చెప్పింది.

"అవునులే మా దగ్గర వుండడం లేదుగా నువ్వు. ఎలా గుర్తుంటాము మేము. ఇందులో నీ తప్పు లేదులే. ప్రేమైనా, పగైనా కంటికి కనిపిస్తుంటేనే అంటారు. ఈయన వైద్యానికి దాదాపు యిరవై లక్షల దాకా అవుతుందంటున్నారు. ఎలాగా అని దిగులుపడిపోతున్నాను. నువ్వు వచ్చావు. నాకు ధైర్యం వచ్చింది. మా పిల్లలకో అక్కయ్య దొరికింది. యిక నాకే దిగులూ లేదు" కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుని అంది.

రచితకి ఆవిడ చూపిస్తున్న ప్రేమ నిజమో, నటనో అర్థం కాలేదు. కానీ, ఆర్థిక బాధ్యతలు అన్నీ తనమీద కన్వీనియంట్‌గా తోసెయ్యాలని చూస్తుందని మాత్రం గ్రహించగలిగింది.

కాస్సేపాగి "నాకు ఆలస్యం అవుతుందండీ.. నేను వెళ్ళొస్తాను" అంటూ లేచింది.

"అదేమిటి? భోజనం చెయ్యకుండానే వెళతావా? మీ నాన్న వస్తూ వుంటారు. కాస్సేపు కూర్చో"

"ఫర్వాలేదండి. అమ్మమ్మ ఎదురు చూస్తూ వుంటుంది వెళ్ళాలి" సోఫాలో నుంచి లేచింది.

మాలతి అన్నటుగానే, రామారావు వచ్చాడు.

"డాడీ వచ్చారు" తన్మయి ఆనందంగా వెళ్ళి రామారావు రెండు కాళ్ళనూ చుట్టేసుకుంది. రచితకి అప్రయత్నంగా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.. పోగొట్టుకున్న బాల్యమేదో తన్మయి రూపంలో ఎదురుగా నిలబడ్డట్టు అనిపించింది.

రచితని చూస్తునే ఆశ్చర్యపోయాడు రామారావు.

ఆనందం, అభిమానం రెండూ ఒక్కసారిగా కనిపించాయి అతని ముఖంలో. పైకి మాత్రం "బాగున్నావామ్మా?" అని మాత్రం అనగలిగాడు.

అప్పుడు పరిశీలనగా చూసింది రచిత. మనిషి బాగా చిక్కిపోయాడు. కళ్ళలో నీరసం, బాగా కనిపిస్తూవుంది.

"ఇప్పుడే చెబుతున్నానండీ. మీరు వచ్చేదాకా ఆగి వెళ్ళమని" మాలతి చెబుతూ అధికారికంగా ఆయన చేతిలో నుంచి సంచి అందుకుంది. వెళ్ళబోయినదల్లా మళ్ళీ కూర్చుంది రచిత.

"యిప్పుడు మీ ఆరోగ్యం ఎలా వుంది?" అడిగింది.

"ఫర్వాలేదు ట్రీట్‌మెంటు మొదలుపెట్టారు. ఆఫీసుకి కూడా వెళ్ళడం లేదు. స్నేహితులే మేనేజ్ చేస్తున్నారు. నెలకొకసారి వెళ్ళి సంతకం పెట్టి జీతం తెచ్చుకుంటున్నాను" చెప్పాడు.

"డబ్బు గురించి మీరే ఆలోచనలూ పెట్టుకోవద్దు. మీ థెరపీకి అయ్యే ఖర్చంతా నేను చూసుకుంటాను."

రామారావు మాట్లాడలేదు.

దాన్ని అంగీకారంగానే తీసుకుంది రచిత.

"వస్తాను"

"భోజనం చేసి వెళ్ళు. అరగంటలో వంట చేస్తాను" మాలతి అంది. ఆమె ఆశించినదేదో వస్తుందని అర్ధమయ్యాక, ఈసారి మొక్కుబడిగానే అడిగినట్టు అనిపించింది.

"ఇంకోసారెప్పుడైనా చూస్తాను" అని పిల్లలవంక ఒకసారి ఆప్యాయంగా చూసి, గబగబా అక్కడనుంచి వచ్చేసింది.

రామారావుని కలిసి వచ్చాక రచిత మనసు కలతపడింది.

అనసూయమ్మ తలనొప్పిగా వుందని పడుకోవడంతో, కాస్సేపు చల్లగాలి కోసం వరండా మెట్లమీద కూర్చుంది.

ఆకాశంలో చంద్రబింబం. సగానికి తరిగిపోవడంతో వెన్నెల అంతగా లేదు. చీకటిలో కీచురాళ్ళు చేసే రొద, రచిత మనసులో ఆలోచనలలాగే చికాకుని కలిగిస్తున్నాయి.

"కుటుంబాన్ని ఒకసారి కోల్పోతే తిరిగి పొందడం ఎంత కష్టమో ఆ అనుభూతులు, ఆదరణ కోసం జీవితాంతం ఎంత బాధ పడాలో" రచిత మనసులో యిదే ఆలోచన పదే పదే తిరుగుతూ వుంది.

గేటు తెరిచే వుండడంతో, అభీ కారు రావడం కూడా గమనించనేలేదు.

మెట్లమీద చెంపకు చేయి ఆనించి కూర్చుని ఏదో లోకంలో ఉన్నట్టున్న రచితని విచిత్రంగా చూశాడు అభీ.

"ఏమిటిలా కూర్చున్నావు?" పక్కనే తను కూర్చుంటూ అన్నాడు.

"తోచక చల్లగాలి కోసం మీరెందుకు కూర్చున్నారు?"

"మళ్ళా మీరు అంటున్నావు"

"సారీ నువ్వెందుకు కూర్చున్నావు?"

"నాకు మనసంతా చికాకుగా వుంది. మోహన్ అంకుల్‌కి పెరాలసిస్ స్ట్రోక్ వచ్చింది. మధ్యాహ్నం నుంచి హాస్పిటల్‌లోనే వున్నాను."

"అయ్యో యిప్పుడెలా వుంది?" కంగారుగా అడిగింది. "కాలూ, చెయ్యితోబాటు మాట కూడా పడిపోయింది. మనిషి జీవించే వున్నా కమ్యూనికేషన్ లేదు. త్వరలోనే బాగవుతారన్న నమ్మకం పెద్దగా లేదు."

"చైతూ ఎలా వున్నాడు?"

"ఎలా వుంటాడు? యిప్పటిదాకా బాధ్యతలేకుండా తిరిగాడు. ఇక మీదైనా బాధ్యతగా వుండాలి. చైతూ అన్నయ్య అమెరికా నుంచి వస్తున్నాడు. చూడాలి ఆనంద్ ఎలా హేండిల్ చేస్తాడో" నిట్టూరుస్తూ అన్నాడు.

అభీ కూడా విచారంగా వున్నాడని గ్రహించింది రచిత.

"అట్లా కాస్సేపు వాకింగ్‌కి వెళ్ళొద్దామా?" అతన్ని మామూలుగా చేయాలని అనుకుంటూ అడిగింది.

"యాః ఈవెన్ ఐ నీడ్ ఎ వాక్" అంటూ లేచాడు.

భాద్రపదమాసం చివర్లో కావడంతో వాతావరణం అంత వేడిగాను లేదు, చల్లగాను లేదు. కాలనీ లోపల రోడ్డు మీద పెద్దగా జనసంచారం లేదు. నిర్మలమైన ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మిలమిలా మెరుస్తున్నాయి.

అప్పటిదాకా దిగులుగా కూర్చున్న రచిత, తన సంగతి మర్చిపోయి అభిని ఉల్లాసంగా వుంచాలని ఆరాటపడుతూ వుంది. సరదా కబుర్లు, జోకులు చెప్పి నవ్వించే ప్రయత్నం చేసింది. నడుస్తూ వీధి దాకా చేరుకున్నారు.

"నా సంగతి అంతా నీకు తెలుసు. మరి నీ గురించి చెప్పు నువ్వు ఏం చేయాలనుకుంటున్నావు లైఫ్‌లో?" నడుస్తున్నవాడల్లా హఠాత్తుగా ఆగిపోయి మరీ అడిగాడు.

ఆ ప్రశ్నకి రచిత ఆశ్చర్యపోయింది.

వెంటనే, దుర్గాపురంలో యిల్లు గుర్తొచ్చింది. కానీ, "బరువైన విషయాలు మాట్లాడి, ఎమోషనల్ లోడ్ పెంచకూడదు" అని నిశ్చయించుకుంది.

"నేనేమైన అతికష్టమైన ప్రశ్న వేశానంటావా?" అతను రెట్టించాడు.

"పెద్ద గోల్స్ ఏమీలేవు కానీ, చిన్న చిన్న ఆశలైతే బోలెడు వున్నాయి" అంది నవ్వుతూ.

"ఏమిటవి?"

"అవి చాలా సిల్లీగా వుంటాయి. చెబితే నవ్వుతారు."

"చెబితేకదా నవ్వుతారో లేదో తెలిసేది" అతను కుడా సరదా మూడ్‌లోకి వచ్చాడని గొంతుని బట్టి అర్థం అయ్యింది.

"నవ్వకూడదు మరి చెబుతున్నాను" అంది అందంగా మూతి ముడుస్తూ.

"ఊఁ...కానీ.."

"రోజంతా పడుకుని పుస్తకాలు చదవాలి. జ్వరం వస్తే హాయిగా వేడి వేడి సూప్ తాగి, మత్తుగా పడుకోవాలి. నా ఫ్రెండ్స్‌తో రాత్రంతా కబుర్లు చెపుతూ నైటౌట్ చేయాలి. పిల్లల్ని పడుకోబెట్టి చందమామ కథలు చదివి వినిపించాలి, పిల్లలంటే నా పిల్లలన్నమాట."

అభీ పకపకా నవ్వాడు.

"ఇంతేనా, యింకా వుందా లిస్టు?"

అతను హాయిగా నవ్వడం చూసి రచిత మనసు నిండిపోయింది.

"నాకు తెలుసు నవ్వుతారని" పైపైకి ఉడుక్కుంటున్నట్టు అంది.

"లేదులే.. చెప్పు యింకా వున్నాయా?"

"వున్నాయా అంటే వున్నాయి. సమయాన్ని బట్టి కొత్త కొత్తవి పుట్టుకొస్తుంటాయి."

అభీ ఒక్క క్షణం తలతిప్పి రచిత మొహంలోకి చూశాడు.

"ఏమిటలా చూస్తున్నారు? దీనికి వుట్టి తిక్క అనా?" అలా మాట్లాడుతున్నప్పుడు రచిత సాఫ్ట్‌వేర్ ఎంప్లాయిల్ కాకుండా అమాయకమైన ఆడపిల్లలా కనిపించింది.

"నిజం చెప్పనా..?"

రెండు చేతులతో ఆమె భుజాలను పట్టి తనవైపుకు తిప్పుకున్నాడు.

"స్వచ్ఛమైన నీ కళ్ళల్లో నీ మనసూ స్వచ్ఛంగా కనిపిస్తుంది. నిరాడంబరంగా నిర్మలంగా చిన్ని చిన్ని ఆశలతో ఆడపిల్లలంటే యిలాగే వుండాలి అనిపిస్తూ వుంది నిన్ను చూస్తూంటే" మృదువుగా చెప్పాడు.

రచిత బుగ్గలు సిగ్గుతో ఎరుపెక్కాయి.

అప్పటిదాకా నిర్మలంగా వున్న ఆకాశం మబ్బు దుప్పటి వేసుకుని, పూలలాగా నీటి బిందువుల్ని రాల్చింది.

క్షణం పాటూ యిద్దరి మనసులూ ఆనందంతో నిండిపోయాయి.

పరిసరాలు, కాలం స్థంభించిపోయినట్టనిపించింది. నిర్మలమైన ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ, ముందుకు వంగి ఆమె పెదవుల్ని ముద్దాడాడు.

అప్రయత్నంగానే ఆమె చేతులు రెండూ అతని మెడ చుట్టూ అల్లుకున్నాయి. ఆ అనుభూతిని ఆస్వాదిస్తూ మరి కొద్దిక్షణాలు అలాగే వుండిపోయారిద్దరూ.

ప్రతిమనిషి జీవితంలో కొన్ని మధురమైన క్షణాలు వుంటాయి. కాలమాన పరిస్థితులతో సంబంధం లేకుండా హృదయంలో సజీవంగా వుండి మధురానుభుతిని కలుగజేస్తాయి.

అభీ ముద్దుపెటుకున్న నిమిషంలో సియానా గుర్తుకురాకపోవడం విచిత్రంగా అనిపించింది రచితకి.

"ఆ క్షణం అతని కళ్ళలో భావాలు స్పష్టంగా, నిజాయితీగా అనిపించాయి. బహుశా ఆ తర్వాత అతను తప్పుచేశాననో, తొందరపడ్డాననో అనుకోవచ్చు కానీ ఆ క్షణంలో ఆ సంఘటన అతని మనసును బయటపెట్టింది" ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది రచిత.

ఆ రోజంతా ఆమె మనసు అలాగే వుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments